

Mange af dem vare i højeste Grad blottede for Modstandsevne i økonomisk Henseende, og selvfølgelig udbredte der sig blandt en meget stor Del af de Arbejdsløse en Glendighed og Nød, som de ikke længe havde kjendt. Modstandskraften var brudt overfor de strenge Forhold, og de vare stillede meget uheldigt. Mange vare i overordentlig høj Grad værge- og hjælpeløse. Det har ogsaa været Tilfældet i de foregaaende Vintre, at Forholdet har været saaledes, at der har været stor Arbejdsløshed, og vi have tibliger haft den deraf følgende Nød til Behandling her i denne Sal. Jeg har da havt den Glæde at se, at de ærede Medlemmer her have stillet sig paa et velvilligt Standpunkt overfor Nøden i Almindelighed, og vi have ogsaa havt Erfaring om, hvorledes Regjeringen og dens Venner have stillet sig overfor Vinterens Nød. Forskjellen mellem de Standpunkter, de forskjellige Partier her i Salen have indtaget i de foregaaende Aar, har været den, at Folkethingets Opposition har været villigt til at yde Bidrag af Statskassen til Afhjælpning af den Nød, der var fremkaldt ved Vinterens Arbejdsløshed, medens derimod Regjeringen og dens Venner have sagt: Nei, lad os ikke give Arbejderne Almisse, det er ikke det, den ærefjære Arbejder attraar, han søger Arbejde og Beskæftigelse, hvorved han paa en med sin Værdighed stemmende Maade kan skaffe Brødet til sig og Sine. Det var det, som den ærede Regjering og dens Venner gjorde gjældende, og man turde derfor vente, at man fra den Side, naar der indtraf ekstraordinære Arbejder, fremkaldte ved Vinterens Strænghed, vilde stille sig velvillig overfor dem, der led under Vinterens Strænghed, at man vilde stille sig paa et velvilligt Standpunkt, naar der var Tale om at lønne dem, der skulde beskæftiges ved dette ekstraordinære Arbejde. Det forekommer mig imidlertid ikke, at dette har været Tilfældet. Jeg tror at turde sige, at ogsaa den strenge Vinter i Aar har bragt hele Offentligheden paa et saadant Standpunkt, at man kan sige, at den fuldt ud har tilkjendegivet sin store Sympathi overfor de fattige og Lidende, overfor dem, som den strenge Vinter har trykket overordentlig haardt. Vi have Alle været Vidner til de forskjellige Udslag af den private Godgjørenhed, som denne Vinter har fremkaldt, og vi ere Alle enige om at yde enhver Tak, der har leveret om ikke Andet end en god Ide til Indsamling til dem, der lide under Vinterens Tryk, ligesom vi ogsaa yde vor Tak til Giverne, som med Beredvillighed maaste i højere Grad end nogenfinde

før have ydet en Stjærv til Lindring af de Trængende, og det tør vel saaledes siges, at saa godt som hele Offentligheden har viist sin Sympathi overfor dem, der lide under Vinterens Strænghed. Man turde da ogsaa vente, skulde man synes, at de, der stod i Spidsen for det Land, hvor Offentligheden har viist en saadan Sympathi, den Administration, der har været Vidne til Befolkningens Tilkjendegivelse af, at den ønsker at være med til at lindre den Nød, og at navnlig den Administration, der har været Vidne til, at Regjeringen og dens Venner have staaet paa det Standpunkt, at Arbejderne fremfor at modtage Almisse og leve af Godgjørenhed, enten af Private eller af Statskassen, skulde have Arbejde og formodentlig et Arbejde, der kunde bidrage til, at de kunde leve nogenlunde ordentligt — man skulde synes, at denne Administration først og fremmest maatte erkjende, at det kun kan være stemmende med det Partis Anskuelse, hvortil den hører, eller i alt Fald med den Regjerings, i hvis Funktion den staar, at den gjør Sit til, at det Arbejde, som nu paa Grund af Vinterens Strænghed bliver tilveiebragt, lønnes saaledes, at de, der ere beskæftigede dermed, virkelig faae Erstatning for noget af den Nød, Vinterens Strænghed fører med sig. Dette forekommer mig imidlertid, som sagt, langt fra at være Tilfældet; thi hvad er det, man har budt disse Folk, hvis Hjælp man trænger til for at gjøre Jernbanerne farbare og for at fremme Trafikken og Samfærdselen, hvis Standsning vi vistnok Alle i en meget høj Grad have en Følelse af er et overordentlig stort Tab for vort Land? Man har budt dem en Betaling af 20 Ore i Timen paa Rjøbenhavns Banegaard. Folk, der skulle leve i Rjøbenhavn, har man budt 20 Ore pr. Time for Snekastning, for et haardt og strengt Arbejde, 10—11 Timer om Dagen. Man forlanger, at disse sultende og frysende Folk skulle stille om Morgen paa Rjøbenhavns Banegaard og udføre dette Arbejde, der ikke alene er haardt, men tillige farligt. Væde Medlemmer ville maaste have bemærket, at der i Bladene har staaet en Notits om, at en Arbejder var kommen til Skade ved denne Veilighed og maatte føres bort i en lidende Tilstand. Det var altsaa baade et haardt og et farefuldt Arbejde, for hvilket man bød dem 20 Ore pr. Time. Jeg siger ikke at det er Regjeringens eller den ærede Indenrigsministers Skyld; thi jeg staar ikke her for at sige den ærede Indenrigsminister Ubehageligheder i den Forstand, at jeg vil sige, at det er ham, der er Skyld i dette Forhold. Men jeg siger, at det er den Administration, der staar